

În căutarea Sufletului Crăciunului

AUTOR: R.D. MOTTOK

ILUSTRATOR: ANDA COFARU

Cuprins

Disparația.....	5
Începutul căutărilor	15
Ținutul Grubilor	22
Acasă la Vania	35
Un ajutor neașteptat	48
Pădurea celor Trei Magi	67
Înapoi spre casă	112
Despărțirea de cei dragi	122
Bucuria regăsirii	130
Întoarcerea îngerilor	132
Ziua Crăciunului	134

Disparația

Noaptea de Ajun coborî peste mica așezare de la poalele muntelui, aducând cu ea o liniște aparte. Niciun cuptor nu mai rumenea cozonaci, niciun brad nu-și mai aranja podoabele, niciun colindător nu mai cânta pe la geamuri. Locuitorii orășelului se cufundau încet în lumea viselor, în miros de cetină, scorțișoară și lapte cald. Ori cozonac proaspăt sau vin fierț, după vârstă sau preferințe. Toți, cu gândul la darurile pe care aveau să le primească a doua zi sub bradul de Crăciun. Sau la persoanele dragi pe care urmau să le revadă după mult timp.

Afară ninge liniștit. Zăpada acoperea blând urmele săniilor care răscoliseră strada toată ziua, cu treabă sau doar la plimbare. Urmele pașilor de copii plecați cu colindul și urările de bine, sănătate și gânduri frumoase odihneau acum sub pătura pufoasă. Vântul mișca molcom crengile copacilor care se scuturau și primeau haină nouă. În fuioare de mătase albă, fumul își făcea loc prin coșurile caselor cu geamuri aburite și urca încet printre fulgii de zăpadă.

Într-una dintre casele de la marginea așezării, liniștea nopții abia coborâte fu brusc întreruptă de un țipăt speriat:

— A dispărut!

Era casa lui Akim, cea mai apropiată de hotarul cu bătrâna pădure de la poalele muntelui. Țipătul venea chiar dintre crengile bradului frumos împodobit pentru Crăciun. Îi răspunse fără grabă o voce morocănoasă care venea din același brad, dar câteva crengi mai jos.

— Cine a dispărut? Ce tot țiți așa? E noaptea de Ajun, lasă-ne să ne odihnim! A dispărut... da, somnul meu a dispărut!

Amadora

Aceeași voce care dăduse alarma strigă încă o dată, fără să ia seama la mormăiala nemulțumitului vecin de mai jos.

— A dispărut Sufletul Crăciunului!

Un murmur neliniștit și-un freamăt speriat cuprinse tot bradul, trezit de-a binelea din somn. Străjerii luminii Crăciunului își întetiră flăcările. Nu era prima oară când cineva se trezea după un vis urât și ridica degeaba întregul brad în picioare. Lumina flăcărilor ajunse cu raze tremurânde printre crenguțele verzi ale bradului până sus, spre vârf. Locul gol de pe creanga luminată de ele

îi convinse pe toți că Sufletul Crăciunului, globul cel mai iubit din brad, dispăruse.

Amadora, îngerul păzitor care își avea lăcașul în vârful bradului, chiar deasupra crengii cu pricina, se ridică fluturându-și cu grație aripile albe. Atentă să nu-și agațe buclele mătăsoase și negre ca tăciunile ori rochița din mătase în acele ascuțite ale bradului, coborî către ceilalți.

— Să nu intrăm în panică! spuse ea, încercând să-i liniștească.

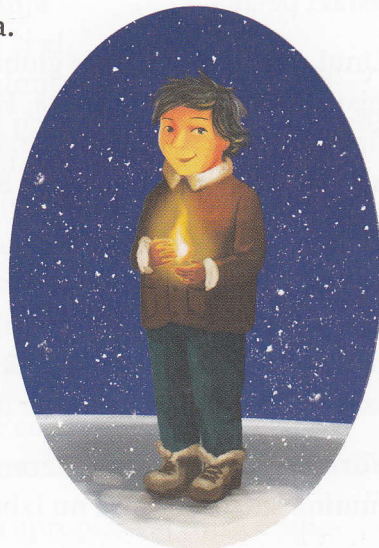
Înger păzitor al bradului de Crăciun, Amadora păstorește popul și tot ce mișcă, luminează sau stă agățat între crengile lui. Întruchipare a blândeții, ea veghează la buna înțelegere între globuri și la bunul mers al sărbătorii. Dar mai ales, ea se îngrijește

de globul Sufletul Crăciunului. Pentru că oamenii încredințează dorințele și gândurile lor acestui minunat glob, ele trebuie să îl găsească mereu acolo, agățat de crenguța de la picioarele Amadorei. Iar îngerul trebuie să aibă grijă ca nimic să nu-l împiedice să le îndeplinească. Moș Crăciun va socoti toate acele gânduri și toate acele dorințe izvorâte din iubire drept fapte bune, când va pregăti darurile pentru fiecare.

— Amadora are dreptate, să ne păstrăm calmul! Poate șnurul s-a desfăcut sau poate pisica vecinilor s-a strecurat pe furiș și și-a făcut de cap prin brad.

Acesta este Yuri, unul dintre Străjerii Luminii din bradul de Crăciun. El este păstrător și mânuitor al luminii vii a Crăciunului, desprinsă chiar din Steaua Crăciunului, astrul care din vremuri îndepărtate vestește sărbătoarea.

Iar străjerii însuflețesc cu căldura ei nopțile iubitei sărbători. Și, deși nu-i un obiect de joacă, un străjer se poate juca cu ea ținând-o în căușul palmei, plimbând-o de la o mână la cealaltă, o poate așeza pe umăr sau înaintea ochilor. Dar, cel mai mult, străjerilor le place să o țină la piept, în dreptul inimii, pentru că sufletul lor și flacăra sunt mereu legate. Dacă sufletul le este trist, atunci flacăra pâlpâie firav, iar dacă sufletul le este vesel, flacăra

Yuri

dansează răspândind scânteii. Însă un străjer al luminii nu o poate lăsa niciodată să se stingă!

Înalt de-o palmă, Yuri este un băiețel cu părul negru, agățat mereu în acele bradului pe care îl colindă de sus până jos și înapoi de câte ori se ivește prilejul. Are ochi căprui, mari și iscoditori, nasul mic, cârn și o figură mereu curioasă. E îmbrăcat cu o tunică maro și pantaloni de culoare albastră, pe care îi poartă îndesați în ghețele legate cu șireturi. Este mereu pregătit de aventuri în lumea dintre crengile bradului.

Amadora își opriše zborul undeva către mijlocul bradului și plutea, ascultându-i freamătul neliniștit.

— Da, da! Pisica aia neastâmpărată e de vină, sunt sigur! Chiar a fost astăzi pe-aici!

Unul dintre frumoasele globuri susținu bănuiala lui Yuri cum că pisica le-ar fi făcut o vizită. Haina lui, brăzdată de patru zgârieturi fine, putea să stea mărturie. Făcuse cunoștință cu pisica în trecut, așa că știa ce-i poate coada. Sau ghearele, mai degrabă.

— Ba nu, vă înșelați! Dacă Sufletul Crăciunului ar fi încă prin apropiere, noi am străluci. Însă uitați-vă la noi, nu mai avem pic de splendoare! se puse pe jelit un alt glob. Dacă nu mai e el să ne însuflețească pe toate cu puterea gândurilor bune și a frumoaselor dorințe izvorâte din iubire, suntem doar niște bucăți de sticlă colorată.

Yuri merse către capătul crengii și își aplecă flacăra pentru a face lumină sub brad, însă nu izbuti să alunge tot întunericul.

— Helena, ajută-mă, te rog! Nu reușesc să fac destulă lumină acolo, jos! Poate globul a căzut undeva sub brad! spuse Yuri, cerând Helenei, un alt Străjer al Luminii, să-și alăture flăcările și să caute împreună. Mezină între străjeri, Helena stătea de cealaltă parte a bradului. Ea îl asculta pe Yuri și-l iubea ca pe un frate mai mare. Cei doi erau de nedespărțit.

Helena

Helena porni nerăbdătoare spre el, pășind încet de la o creangă la alta, atentă, cu flacăra în palmele făcute căuș. Ajunsă lângă el, Helena își scutură părul șaten care abia îi atinge umerii și își aranjă delicat bretonul cu șuvițe aurii. Purta, ca și el, o tunică din lână de culoare verde, pantaloni maro și cizmulițe înalte, îmblănite. Ochii ei căprui, blânzi, îl priviră pe Yuri și-i zâmbiră. Îi plăcea tare mult când el o chema în ajutor. Îl prinse de o mână și se aplecă încet peste capătul crengii, cu cealaltă mână întinsă și flacăra în vârful degetelor. Unite, cele două izvoare de lumină reușiră să alunge întunericul de sub crengile de jos. Sub brad însă nu se zărea nimic și nici în apropierea lui. Temerea lor cea mai mare se adeverea acum: Sufletul Crăciunului dispăruse!

Unde? Cum? Cine îl luase și, mai ales, de ce? Întrebările făceau ca fiecare locuitor al bradului de Crăciun să se înfioare de neliniște.

Amadora zbură până la fereastra cea mai apropiată și trase drape-
ria într-o parte. Razele lunii, cernute prin sticla aburită, scăldară

camera într-o lumină slabă. Însă nicăieri nu reuși să zărească vreo urmă a prețiosului glob.

— Mi-e teamă că Globul nu se mai află în această cameră!

Avea vocea gravă, simțea că ceva rău se întâmplase în bradul lor.

Sub razele lunii revărsate peste aripile mătăsoase și pe rochița albă, diafană, Amadora își merita numele de înger.

Îi ceru lui Ciel, Clopoțelul Vestitor din bradul de Crăciun, să sune pentru a trimite vestea și celor din casele învecinate. Sufletul Crăciunului, globul iubirii și al gândurilor bune care vin odată cu Crăciunul, dispăruse din bradul pe care îl avea în grijă. Nu apucă să termine rugămintea adresată lui Ciel, că se auzi un clinchet venit de-afară. Apoi altul, din altă casă, și altul... O muzică tristă răsună în întreg orașelul de la poalele muntelui. Dar vestitorii nu anunțau trecerea lui Moș Crăciun, ca de obicei. De data asta, vestea pe care o transmiteau era alta. Ciel le-o împărtăși tuturor:

— Sufletul Crăciunului nu a dispărut numai din bradul nostru. Frații mei trimit aceeași veste tristă din fiecare casă.

Fără Sufletul Crăciunului, întreaga sărbătoare era în pericol. Zeci de dorințe îi erau încredințate în fiecare an acestui glob minunat, pentru ca el să le îndeplinească până la Crăciunul următor. Și nu este

vorba despre orice fel de dorințe, ci despre cele mai frumoase și mai generoase, cele care aduc cu adevărat bucurie sufletului.

Anul trecut, Sufletul Crăciunului îl ajutase pe stăpânul casei să-și regăsească liniștea după pierderea mamei sale, iar pe cei mici să zâmbească din nou, cu gândul la bunica lor. În căușul de sticlă se întâmpla ceva magic, la fiecare Crăciun. Dacă un lucru era dorit cu ardoare, fără lăcomie, ranchiună ori invidie, acesta se îndeplinea în anul care avea să înceapă. Și, așa cum Moș Crăciun primea o mulțime de cereri pentru jucării ori dulciuri, tot așa fiecare Suflet al Crăciunului primea o mulțime de dorințe frumoase, gânduri de bine și urări sincere.

Amadora își întinse aripile și zbură până la cei doi Străjeri ai Luminii. Yuri rupse primul tăcerea:

— Am o idee! Haideți să întrebăm Globul Amintirilor!

— E o idee excelentă, Yuri! Poate el ne va arăta ce s-a întâmplat în timp ce noi ne odihneam.

Amadora era mândră de Yuri. Deși era foarte tânăr, ea știa că el va fi un Străjer al Luminii ca nimeni altul. Iar lui îi plăcea tare mult să fie apreciat ca înțelept și curajos. Se supăra dacă vreun glob mai hâtru îl numea „copil” și îl trimitea la joacă atunci când își făcea loc, împingând cu coatele pe la vreun sfat al celor mai în vârstă.

— Merg doar eu. Urc mai repede, nu trebuie să pierdem vremea! Așteptați-mă aici și ascultați ce spune!

Îngerul zbură până la jumătatea bradului, unde își avea lăcașul Globul Amintirilor. Acesta stătea agățat nici prea sus, ca să poată

observa tot ce mișcă pe sub brad, dar nici prea jos, pentru că uneori trebuie să vadă chiar și dincolo de fereastră. El este globul care veghează neconținut și păstrează în memorie toate lucrurile și toate întâmplările petrecute, bune sau rele. Pe cele bune le așază în jumătatea luminoasă, iar pe cele rele în jumătatea întunecată. Dintotdeauna și-a dorit să fie un glob luminos, fără nicio parte umbră, însă până acum nu a reușit. Așa că se rotește neîncetat, vrând să-și arate mereu jumătatea senină. Dar nu poate să se oprească la ea câtă vreme lucrurile întunecate, cum sunt răutatea și minciuna, reușesc să reapară.

În tot acest timp, Globul Amintirilor rămăsese tăcut, urmărind agitația din brad. Văzuse destule la viața lui, așa că puține lucruri îl mai impresionau. Avea un principiu sănătos: câtă vreme bradul nu era în flăcări, nimic nu era prea grav sau nu se putea repara, deși uneori chiar și focul putea fi stins.

Amadora se apropie de el și i se adresează cu respectul cuvenit unui personaj venerabil:

— Bătrâne Glob, te rugăm, arată-ne ce s-a întâmplat mai de vreme în această seară! Ajută-ne să aflăm ce s-a întâmplat cu Sufletul Crăciunului!

Globul se rotește o dată, consultându-și ambele jumătăți și îi răspunde scurt, serios, fără să se grăbească. Nu-i plăcea să piardă timpul cu prea multe explicații:

— În această seară am simțit o tristețe imensă, însă nu am văzut nimic rău petrecându-se.

Helena și Yuri, pe care Amadora îi lăsase împreună câteva crengi mai jos, auziră răspunsul. Deși știa că Globului Amintirilor nu-i plăcea să-i fie pus la îndoială cuvântul și nici să repete un lucru abia rostit, Helena îl rugă încă o dată:

— Nu se poate, Globule! Mai uită-te! Cineva trebuie să fi furat Sufletul Crăciunului!

— Micuțo, am spus ceea ce ai auzit și nu este nevoie să repet!

Apoi continuă, dar în șoaptă, să nu-l audă nimeni:

— Foarte ciudat! Nu mi s-a întâmplat niciodată să îmi scape ceva. Mai ales într-o noapte ca asta, atât de importantă!

Continuă apoi, pentru urechile tuturor celor care îl ascultau:

— Dacă cineva l-a răpit pe Suflețel, atunci acela trebuie să aibă niște puteri cu totul și cu totul speciale! Altfel nu putea să treacă neobservat ochiului meu.

Suflețel era numele cu care ei îl alintau pe cel mai de preț Glob al bradului de Crăciun, Sufletul Crăciunului.

Amadora își dădu seama că mai multe nu puteau afla de la Globul Amintirilor, așa că îi mulțumi respectuos și coborî din nou lângă Helena și Yuri.

— Am hotărât că trebuie să plec în căutarea lui Suflețel. Și aș vrea ca voi doi să mă însoțiți. Am nevoie de ajutorul vostru.

Pe Yuri îl alege pentru că era înțelept, îndrăzneț și curajos. Pe Helena o chemă pentru sufletul ei curat. Ea era cea mai mică dintre

străjeri, însă flacăra ei ardea mai frumos decât a celorlalți, chiar mai în vârstă decât ea. Ei doi erau cele mai bune ajutoare pe care le putea avea alături.

Așa că, în urările pline de speranță ale tuturor, Amadora se îndreptă în zbor spre ieșire. Helena și Yuri o urmară, coborând cu grijă ramură cu ramură, până când atinseră unul după altul covorul moale de sub brad.

Nu știau ce aventuri îi așteaptă sau ce primejdii vor avea de înfruntat în curajoasa lor căutare, dar aveau sufletul plin de speranță. Cei doi mici și îndrăzneți Străjeri ai Luminii plecau din casa al cărei brad îl luminau și știau că aventura în care pornesc îi va întări pentru mai târziu și că vor avea ce le povesti celorlalți la întoarcere.

— Yuri, Helena, grăbiți-vă! îi trezi Amadora din visarea în care căzuseră ținându-se de mână. Până la răsăritul soarelui trebuie să-l găsim și să îl înapoiem bradului!

Începutul căutărilor

Amadora ieși prima în curte. Încercă să-și amintească dacă vreodată, în istoria pe care o știa ea, se mai întâmplase așa ceva. Dacă ar fi avut timp să caute în vechile cărți ale strămoșilor, cine știe, poate că ar fi găsit un motiv, poate chiar și o soluție.

O picătură rece ca gheața îi căzu pe frunte și îi rupse firul gândurilor. Yuri și Helena, care tocmai ieșeau, se opriră brusc, împiedicându-se în spatele ei. Amadora întoarse capul și vru să-i dojenească. Însă chiar atunci, o altă picătură i se prelinse pe spate, dându-i fiori de gheață. Ridică privirea încercând să vadă de unde vin. Privi mai întâi spre cer. Fulgii de zăpadă cădeau liniștiți, iar ea se afla sub streșina casei, la adăpost. A treia picătură îi căzu pe aripa dreaptă. Îi ghici drumul și văzu una care se aduna încet în vârful unui țurture. De-a lungul streșinii străluceau sub lumina lunii alți țurțuri și alte picături.

— Ciudat lucru, e toiu iernii și totuși țurțurii se topesc. Yuri, e frig afară, nu?

— E frig, da!

Rotocoalele de abur care îi ieșiră printre buze îi întâreau cuvintele.

— Atunci de ce se topesc țurțurii? De ce picură?

Simțea că e ceva neobișnuit în povestea cu țurțurii, dar gândi apoi că tot ce li se întâmpla era ieșit din comun. Și continuă:

— O avea legătură cu faptul că Globul nostru a dispărut? Ar trebui să fim atenți la orice semn.

— Poate că țurțurii plâng, presupuse Helena.

Era cea mai mică și mai sensibilă dintre ei. Îi dăduseră lacrimile încă de când observaseră dispariția lui Suflețel, așa că de ce nu?

— Se poate, deși țurțurii plâng de obicei la venirea primăverii. Adică atunci când se despart de gazdele primitoare cu care au petrecut iarna. Dacă ei plâng acum, înseamnă că se întâmplă ceva ciudat. Probabil că dispariția Sufletului Crăciunului este doar o parte din ceea ce se întâmplă.

